

[Ragnhild Andersen.]

for en aldersrentemodtager i landkommunen til 144 kr. Man må sige, det er en mærkbar forhøjelse, men man må tilføje, at vi endnu ikke kan siges at have nået en forsvarlig højde på renten i landkommunerne; denne lille forbedring er naturligvis en forbedring, men ikke en forbedring, man kan være tilfreds med, og der er stadig et stort spring op til det også beskedne beløb, som gives til rentemodtagerne i København, nemlig 183 kr. om måneden. Min gruppe betragter ændringsforslaget som en begyndelse i den rigtige retning.

Det fremgår dog imidlertid ikke af betænkningen og ej heller af de faldne udtalelser her i dag, hvorvidt flertallet mener at ville fortsætte den påbegyndte udligning. Man kunne forstå på den ærede ordfører for det socialdemokratiske parti, at man ikke var fuldt overbevist om at burde gå til den fulde udligning mellem de tre kommunegrupper, og at man indenfor hans partimente at burde afvente beregninger, som foretages af statistisk departement om leveforholdene i de tre kommunegrupper. Mit parti har ikke denne ængstelse for udligningen, idet vi henholder os til, at ikke alene er tjenestemandspensionen den samme overalt i landet, men dertil kommer jo også, at mange forskellige udgiftsposter, f. eks. invaliditetsforsikring og arbejdsløshedsforsikring, bygger på de samme satser i de tre grupper. Da det ikke fremgår af betænkningen eller de faldne udtalelser her i dag, at man agter at fortsætte ad vejen til fuld udligning mellem satserne i de tre kommunegrupper, har vi ikke taget vort forslag om fuld udligning tilbage, idet det er vor opfattelse, at det ville være den bedste løsning, om vi nåede den snarest muligt, og vi ser helst, at man med det samme hæver renten i købstæder og landkommuner op til hovedstadstakst.

Det fremgår af betænkningen, at udvalget ikke er blevet enig om eengangsydelsens størrelse i de tre kommunegrupper, idet et mindretal bestående af venstre og konservative mener, at eengangsydelsen bør ned sættes i hovedstaden og forhøjes først og fremmest i landkommunerne og ligeledes, dog med ganske små beløb, forhøjes i købstæderne. Jeg forstår meget vel, at venstre

og konservative kunne ønske at forhøje eengangsydelsen til rentemodtagerne i landkommunerne ud fra den betragtning, at vore gamle og invalider derude har været meget dårligt stillet i flere år og nok kunne trænge til en højere kontantydelse.

Jeg skulle også gerne have fulgt mindretallet, for så vidt det havde ønsket lovforslaget forbedret derhen, at der blev stillet flere midler til rådighed udover de foreslåede i den hensigt at give rentemodtagerne i landkommunerne noget mere. Det gør mindretallet imidlertid ikke. Det foreslår at nedskære eengangsydelsen til vore gamle og invaliderne i hovedstadsområdet fra 150 kr. og 100 kr. til henholdsvis 90 kr. og 60 kr., for at rentemodtagerne i landkommunerne kan få 90 kr. mere til ægtepar og 60 kr. mere til enlige. En sådan løsning forekommer mit parti at være en uretfærdig løsning, idet man altså vil lade de gamle og invaliderne i hovedstaden nøjes med mindre, for at man ude i landkommunerne kan få en højere eengangsydelse. Det synspunkt kan jeg ikke tilslutte mig, og jeg kan i denne forbindelse ikke lade være at sige til mindretallet, at der er jo andre og bedre veje at gå, for så vidt man ærligt mener, at rentemodtagerne i landkommunerne bør have en større hjælp end den foreslåede.

Jeg forstår f. eks. ikke, hvorfor venstre og konservative aldrig har villet hjælpe os med at få beklædningshjælpen gjort ens i de tre kommunegrupper; havde mindretallets partier stemt for vore gentagne forslag om at forhøje beklædningstillægget i landkommuner og købstæder til samme takst som i hovedstaden, hvad der ville være en ganske fortræffelig retfærdighedshandling overfor rentemodtagere i landkommuner og købstæder, en hårdt tiltrængt retfærdighedshandling, havde vi allerede nået det, som det ser ud til at mindretallet ønsker i dag. Både sidste vinter og flere gange tidligere har vi stemt om et kommunistisk forslag om at forhøje beklædningshjælpen til samme takst som i hovedstaden; det havde betydet, at et ægtepar i landkommunerne havde fået 87 kr. mere i årlig indtægt, det vil altså sige de 87 kr., som de får mindre i beklædningshjælp ude i landkommunerne. Vi har foreslået det talrige